

famler man dem op, lægger dem bekvent, vasker dem, om fornødent, og passer dem omhyggelig, og naar saa Floden kommer tilbage, faa de igjen deres Næring. Det er mærkeligt, at man kan vænne et saadant Dyr som en Østers til den halve Tid at ligge tør, men Erfaringen har viist det. Men saadanne Steder venter man ingen Forplantning. Man har tidligere troet, at Østersen slet ikke yngede der, nyere Undersøgelser synes at have viist det Modsatte, men at Ynglen gaar tabt, om end man har gjort nogle Forsøg paa at opfange den under en saadan Kulturmaade, men hidtil har der ikke kunnet være Tale om paa denne Maade at stasse Østersbestanden til Parterne. Naar der er Spørgsmaal om at bevare en Østersbestand i saadanne Parter, hvor de blive særdeles store og velsmagende, maa Ynglen dertil hentes andetsteds fra, man kan ikke faae dem til at formere sig i selve Parterne paa en saadan Maade, at man kan vedligeholde den Bestand, man vil have. Den ærede Conseilspræsident fremkom endelig med en Betragtning, som jeg skal omtale med et Par Ord, den var omtrent følgende, jeg gjentager ikke Ordene, men jeg skal forsøge at gjengive Tanken og beder mig rettet, hvis jeg gjengiver den urigtig. Hvorledes skulde vel de første smaa Østers, som kom ind i Limfjorden, kunne have eksisteret der og formeret sig, naar der er saa mange Fjender, saa maatte de være gaaede til Grunde saaledes, at der slet ikke var kommet nogen Østers af Betydning i Limfjorden. Den ærede Conseilspræsident sagde endvidere, at naar det var rigtigt, som jeg havde sagt, at Korsfiskten der formerer sig stærkt, lever høit paa Østersens Bekostning og altid maa antages at overvinde og udrydde den, saa vidt den kan, saa vilde det have til Følge, at alle Østers forlængst vilde have været udryddede af Verden, saaledes tror jeg omtrent det var. Jeg skal lige overfor disse Ytringer gjøre en ganske almindelig Erfaringsbetragtning gjældende, som jeg tror er anerkjendt i Naturvidenskabene i det Hele. Det gaar til paa den Maade, at ethvert Dyr har sine Fjender. Naar nu et Dyr saar stærkt Indpas et Sted, saa at Fjenderne finde bekvent Næring, saa melde de sig, formere sig meget stærkt og ødelægge de Dyr, der er Tale om. Det er netop en Maade, man har brugt, blandt Andet for at ødelægge visse for Skovene særdeles farlige Insekter. Man har forsøgt at indføre deres Fjender for ad denne Vej at faae Bugt med dem, men naar det saa kommer saa vidt, at de, der skulle spises, omtrent ere spiste, saa kommer Turen til Fjenderne, saa maa de sulte, saa forgaa

de, de fleste af dem sulte ihjel. Saa bliver der Luft igjen, saa kan et nyt Kuld af forrige Slags igjen komme til at trives, og saaledes gaar det Periode om Periode, altid vekslede i større eller mindre Udstrækning. Naar jeg har sagt dette, tror jeg, at den høitærede Conseilspræsident omtrent deri vil finde et Svar paa de Bemærkninger, han fremsatte. Den høitærede Conseilspræsident sagde, at han ikke lunde være enig med mig i min Begrundelse af, at dette Forslag forfeilede sin Hensigt, og han imødegik, hvad jeg havde sagt, navnlig paa den Maade, at han sagde: Fordi den partielle Fædning har viist sig ikke at føre til sit Maal, ikke at være tilstræffelig til at beskytte mod Nedgang i Østersbestanden, er det jo dermed ikke givet, at den totale Fædning, som nu foreslaas, ikke vil kunne hjælpe. Nei, det var ikke det Raisonnement, som jeg førte, det var ikke den Theori, som jeg opstillede. Jeg sagde: Det har viist sig, saa vidt Saadant overhovedet kan vise sig, at det Fædningsystem, som Regjeringen har fulgt, ikke har staaet sin Prøve, Østersbestanden er bestandig gaaet ned, men jeg forsøgte fremdeles at vise, hvorfor dette Fædningsystem er urigtigt, hvorfor det efter Sagens og Forholdets Natur maa føre til det Resultat, som det har ført til, og som jeg venter, det fremdeles vil føre til. Derpaa hørte jeg egentlig ikke, at den høitærede Conseilspræsident kom ind. Det skulde glæde mig særdeles, da jeg anser det for et Spørgsmaal af stor statsøkonomisk Betydning, om vi maatte kunne komme til en tilfredsstillende Løsning paa den Sag, som vi her have for. Jeg anser det mindre for at være af statsøkonomisk Betydning, fordi det mulig, som det i nogle Aar har bragt, kunde bringe Statskassen en Indtægt; nei, det er i en noget anden Retning, at jeg finder, at det har denne Betydning i overordentlig stærk Grad, og det er i den, at det staffer Arbejde til en Mængde Mennesker, som nu, saa snart man indfører denne Fædning, for en stor Del vilde staa blottede for det Arbejde, som de hidtil have været vant til at have. Jeg kunde i saa Henseende anføre af et Værk, som jeg i dette Dieblit har for mig — jeg skal nævne det om lidt — hvorledes netop en saadan Pleie af Østersbanker, som jeg nævnedes, har stiftet en stor Arbejderbefolkning en meget væsentlig, og man kan sige rigelig Fortjeneste. Men naar det fra flere Sider blev bestridt, at i det Hele den Theori, som den høitærede Finansminister kaldte det, som jeg opstillede, skulde være rigtig, skal det være mig en Fornøielse, om nogen af de ærede Medlemmer maatte ønske det, at opgive Dem Tillerne paa en hel Østersliteratur, men her i dette Die-